

Jeesuksen olisi pitänyt syntyä kuningas Herodeksen aikana, ja joka kuitenkin kuoli vuonna 750 eli toisin sanoen kokonaista neljä vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Toinen esimerkki. Luukas kertoo, kuinka keisari Augustus asetti koko laajaa valtakuntaansa käsittävän verotuksen, ja että tällain verotuksen yhteydessä tapahtui Jeesuksen syntyminen. Onko tässä kertomuksessa mitään pahaa? Ei muuta kuin se, että Augustus ei ole asettanut mitään tällaista verotusta. Sensijaan Quirinus kyllä panneri toimeen verotuksen, mutta ikävä kyllä, se tapahtui vasta seitsemänvuotia vuodelta meidän ajanlaskumme aikana. Judea oli vasta silloin tullut Rooman maakunnaksi, joten verotus siellä oli ensimmäinen laadultaan.

Vielä yksi esimerkki. Tämän verole panon aikana, toisin sanoen, sen johdosta syntyi Judeassa Juudas Galilealaisen johtama kapinayritys, josta myöskin kerrotaan Uudessa Testamentissa. Sama kohta Uudesta Testamentista kertoo toisesta kapinasta, jonka johdossa oli eräs Theudas-nimellinen profetta. Uuden Testamentin kirjoittajalle on tullut selostellessaan näitä molempia kapinayrityksiä, se ikävä virhe, että hän on asettanut Juudas Galilealaisen kapinan tapahtuneeksi Theudaan kapinan jälkeen. Historiallisesti on tämä kuitenkin päinvastoin. Theudaan kapina oli Judeassa noin 50 vuoden paikkeilla ajanlaskumme aikana.

Mutta antakamme hetkeksi palttua historialle ja seuratakamme yksinomaan raamatullista tietoa. Usketaan, että verollepano oli Theudaan kapinan jälkeen ja uskotaan myöskin, että Juudas Galilealainen tämän verotuksen takia tarttui miekkaan Theudaksen johduttua häviölle. Mitä tästä nyt seuraa? Seuraus on tämä: Jeesuksen syntyminen on siirtynyt kokonaisella viidelläkymmenellä vuodelta lähemmäksi meitä.

Näin kertoo meille Raamattu, kirja, joka "ei voi koskaan erehtyä." Totta tosiaan olisi Dionysiuksen pitänyt, ennenkuin hän ryhtyi niin suurimuntaiseen työhön kuin ajanlaskumäärätteleminenkin on, huolehtimaan tarkastaa lähdekirjaansa Raamatua, sillä täällinsuuntaisten erehdyksien kautta, mitä esim. Dionysiukselle on sattunut, vähenee huomattavassa määrässä "jumalallisten totuuksien" arvo ja uskottavuus.

Ylempänä olen esittänyt muutamia raamatullisia alkamäärätelmiä, milloinkaan olisi Jeesuksen pitänyt syntyä. Olemme tulleet näkemään, kuinka ristiriitaisia ne ovat toistensa kanssa. Tämän seikan huomioon ottaen, näyttää, ainakin minusta, hyvin puutteelliselta tehtävältä mennä määrättelemaan ajanlaskulleme varmaa lähtökohtaa, jota voitaisiin pitää todelliseen tapahtumaan perustavana.

Tämän toslasian ovat myöskin meidän alkamme kirkkohistorioitsijät huomanneet, koska evankeliumit eivät anna riittävästi apua tarkkaan ajankäsittelemiseen.

Mikä menettelytapa saattoi munkki Dionysiuksen ottamaan kristilliselle ajanlaskulle lähtökohdaksi juuri sen kertomuksen, missä kerrotaan Jeesuksen kastamistilaisuudesta, on meille tietämättömyyttä. Aivan yhtä hyvällä syyllä olisi hän voinut alkaa kristillistä aikaa laskemaan vaikka Theudaan kapinasta. Koskapa alkamäärätelmä silloinkin olisi ollut raamatullinen. Ja niin ollen myöskin tosi. Ei meidän alkamme olisi Dionysiukselta tästä teosta moittunut sen enempää kuin siitäkään, minkä hän on suorittanut. Sillä yhtä suuren totuudellisen arvon me antaisimme ajanlaskulle, vaikkapa se olisikin viittäkymmentä vuotta lyhyempi kuin mitä se nyt on.

Malmitin kirjoitukseni alussa, että ajanlaskumme alkuperä on hämärän peitossa. Sillä se todellakin on. Jo ylläesitetty raamatulliset tiedot sen sellaiseksi todistavat. Tätä hämähäryden verhoa ei sen päältä voida milloinkaan poistaa. Eikä se myöskään

AITAUS

Kirj. Hermynia zur Myhler.
(Suomennos)

Oih kerran suuri saari. Se sijaitti kaukana aavalla valtamerellä. Sen maaperä oli sangen heijelmällinen, kaikki kasvoi melkein itsestään. Saaren asukkaat eivät tunteneet väsymystä eikä väivaa, he olivat maan heijelmistä, jotka melkein putoilivat heidän sylinsä. Heillä oli useammanlaisia kotieläimiä, lemmiä, joista he saivat maidon, lampaista, joista he saivat villan ja kanoja, joista he saivat munia. Mutta parhain tällä onnellisella saarella oli se, että koko omaisuus oli yhteistä, niin ettei kenenkään tarvinnut kärsiä puutetta.

Jokisella saaren asukkaalla oli oma mökkinsä. Mitä he tarvitsivat ruuussa ja vaatteissa, saivat he karjasta tahi suuresta varastosta, joka oli järven rannalla, jossa naiset istuivat kehräten, kutoen tahi muita töitä tehden. Siellä riitti se, kun näytti riisasta pukuunsa ja sanot tarvitsevan uuden puvun, niin sai sen heti. Ja kun avusti karjan hoitossa tahi lampaiden keritsemisessä, sai palkkseen suuren läijän villoja.

Ihmiset elivät onnellisina tällä saarella ja etenkin lapset, joille elämä oli yhtämittaista juhlaa.

Mutta kuten kaikkialla, niin oli täälläkin hyviä ja pahoja, jaloja ja omanvoiton pyyteisiä ihmisiä. Nohin itsekkäisiin ihmisiin kuului muuan pieni mies, jonka nimi oli Grabit. Hänessä heritti alinomaa vihaa se, että muilla oli yhtä hyvät olot kuin hänelläkin ja että hänen oli pakko auttaa yhteisten töiden suorituksessa maanviljelyksessä ja barjanhoidossa.

Hän käveli kanan ja metietiskell, kuinka hän voisi tehdä lopun tuosta oloilasta. Vihdoin hän luuli keksineensä suunnitelman, josta hän luottui suuresti ja hänen tavallisesti niin vihaiset kasvonsa tulivat yhä tyytyväisemmin näköisiksi.

Mökkinsä ympärillä oli jokaisella saaren asukkaalla pieni puisto. Oman mielensä mukaisesti he istuttivat puistoon joko kasviksia tahi kukkia. Mutta jokainen, jolla oli ainoastaan kukkia, sai hakea kasviksensa naapuriltaan, ja ne joilla puistossaan oli ainoastaan kasviksia, saivat toveriltaan kukkia, jolla mökkinsä koristivat.

Eriäänä päivänä meni Grabit metsään, jossa hän kaatoi muutamia puita, jotka hän vei kotihansa. Hän valvoi koko yön tehden työtä kunnatselella rauhallista saarta. Mutta seuraavana aamuna oli Grabitin puiston ympärillä korkea aita verijineen, joka voitiin lukita sisästäpäin.

Kun saaren asukkaat huomasiivat aitauksen, jäivät he ihmetellen sitä katselemaan. Koskaan ennen eivät he olleet sellaista nähneet, eivätkä käsitäneet, mitä varten se oli olemassa.

— Tuopa on eriskummallinen koristus, — virkkoi muuan mies, — minusta se on kauhean näköinen.

— Eipä näköään, huudahti muuan nainen, — minusta se näyttää niin siistiltä ja sievältä.

Muutamit heistä naurolivat, toiset ihmettelivät aitia ja tuota näppärää veräjää, mutta kukaan ei aavistanut mitä tuo kaikki tarkoittaisi.

Mutta Grabitilla oli saarella eräs ystävä, joka oli saaren vahvin ja tyhmin mies, henkilö, joka itse ei jaksanut ajatella, vaan uskoi kaiken, minne kukaan toiset sanoivat hänelle. Tämän miehen kutsui nyt Grabit luokseen kysyen häneltä:

— Kuules, tahdotko sinä tulla rikkaammaksi ja onnellisemmaksi kuin toiset tällä saarella.

Pölkkyäkö näköksesi. Miksikäs et? Kunhan minun sitä varten ei tarvitse ole tarpeellista. Erehdys, mikä on tapahtunut, ei oikeastaan ole mikään erihedys sen suuren erehdyksen rinnalla, joka sai alkan koko kristillisen maailmankatsomuksen syntymisen.

(Nuori Työ.—T. Okerman.)

erikoisesti pommistella. — Tyhmyyten-sä ohella oli mies myöskin laiska.

— Ei siitä sinulle mitään vastustakoidu, sanot viekas Grabit. Siiun tulee vain tehdä minulle kaikissa tapauksissa oikeutta ja puolustaa minua jos joku hyökkää minun kimpuuni.

— Sen minä teen kernaasti, vastasi pölkkyä, sillä hän ajatteli itseksensä, että yksikään ihminen saarella ei tahdo tehdä pahaa toiselleen, niin ei hänen puolustamisensa kiity lainkaan rasittavaksi.

Silloin otti Grabit pillaistaan esille ison, terävän veitsen ja ojensi sen pölkkyäälle.

— Pidä tätä aina luonasi, sanoi hän, ja kun minä sinua kutsun, niin tule heti ja puolusta minua aseellasi. Seuraavana päivänä meni Grabit karjakartanoon sekä yhteiseen kanan-tarhaan, joista hän otti kaksi lehmää ja kaksitoista kanaa, jotka hän sulki omaan pihaansa.

Kun saaren asukkaat seuraavana aamuna näkivät eläimet Grabitin pihaalla naurolivat he makeasti sillä he otaksuivat sitä jonkunlaiseksi pilanteoksi.

Mutta kun päivä kului niin pitkälle, että naisten oli lihdettävä lypsämään saadakseen maitoa lapsille, ei sitä oltukaan riittävästi, sillä puitui niiden kahden lehmän maito, jotka Grabit oli vienyt aitaukseen. Silloin menivät naiset aitaukselle ja luusivat hänelle:

— Grabit avaa veräjää, että saamme lypsää lemmiä!

Grabit seisoi lukitun veräjän takana ja huusi:

— Mitä te ajattelette? Ettekö näe, että lemmiä ovat minun pihaani? Kaikki, mikä on minun aitaukseni sisäpuolella, kuuluu minulle, ettekö te saa siihen koskea.

Naiset huulivat, että Grabit oli muettynyt järjensä ja kutsuivat miehensä avukseen. Mutta Grabit sanoi heillekin samat sanat lisäten vielä:

— Kaksi yötä sitten astui enkeli taivaasta luokseni ja sanot: "Kaikki, mikä on sinun aitauksesi sisällä, on sinun omaisuuttasi, ja omaisuus on pyhä, ja jokainen ken siihen koskee, tulee kuolla." Sen vuoksi minä vaitoitan jokaista teistä ojentamaan kätensä minun lemmiä tahi minun kanoihin, sillä silloin kohtaa teitä taivaan viha. — Tämän sanottuun Grabit tauppassi esille pölkkyään sanoten: Tällä miehellä on alati muassaan liottu veitsi, jolla hän tulee pistämään kuollaaksi jokaisen, joka uskaltaa koskea minun omaisuuteeni.

Asukkaat tulivat surullisiksi sillä he uskoivat, että enkeli todellakin oli tullut taivaasta alas jotapaitsi he myös pelkäsivät pölkkyään liottua veitsiä ja voimakasta nyrkkiä. Alas-palnetun päin he astelivat kotiinsa. Vain muutamia naisia, joiden lapset olivat jääneet maidotta, jäivät änek-kästä valittelemaan aidan ulkopuolelle.

— Grabit, meidän lapsemme valittavat ja pyytävät maitoa, mitä meidän on tehtävä?

— Minä olen hyvä ihminen ja tunnen myötätuntoa teidän viattomia lapsianne kohtaan. Mutta omaisuus on pyhä, ja jos minä lahjottaisin teille maitoa minun lemmistäni, niin loukkaisin omistusoikeuden pyhyyttä. Tehkää sen sijaan työtä muutamain tunnin pitemmällä, että saan hyvän puvun itselleni, niin annan minä maitoa lapsillenne.

Naiset tottelivat häntä, sillä he eivät tienneet muutaakaan keinoa. Siitä päivästä lähtien tapahtui useamman kuin yhden kerran, että saaren asukkaat saamun ulos mentyään huomasiivat aitauksia yhden ja toisen talon ympärillä ja aitauksen sisäpuolella lemmiä, lampaista ja kanoja. Ja jokainen, joka oli pystyttänyt aitauksen talonsa ympärille, puhui siitä, että hänenkin luonaan oli käynyt enkeli taivaasta ja sanonut samat sanat kuin Grabitillekin. Ja jokainen palkkasi Grabitin pölkkyään veijä-

ja anhol liotun veitsen käskien suolemaan hänen omaisuuttaan.

Loppujen lopuksi kuului koko saari kahdelletoista miehelle, jotka olivat keskenään hyvässä sovussa ja oli eilimä heidän mielestään ihanaa. Muut asukkaat olivat pakkoitetut raatamaan raskaasti saaden palkkseen ainoastaan pienen murto-osan siitä, mitä heillä ennen oli ollut.

Nuo kaksitoista miestä antoivat henkivartiensa rakentaa suuren kivitalon ja asettaa rautaristikot ikkunoihin. Tähän rakennukseen heitetiin kaikki ne, jotka ojensivat kätensä näiden kahdelletoista miehen omistuksiin.

Saarella vallitsi nyt puute ja kurjuus. Kun kansa kulki Grabitin aidan ohi, pui se nyrkkiä taskusaan mumisten: Kirotta aitaus, siiun mukana tuli kaikkien meidän onnettomuutemme. Jospa mevain oisimme repineet sen alas samana päivänä! Mutta tähän tapaan puhuttiin vain kuiskimalla itseksensä, sillä pölkkyä oli varullaan ja jokaisesta Grabitia vastaan sanotusta sanasta annettiin vankeuserangalustusta.

Pölkkyäät saivat enemmän ruokaa ja vaatteita kuin muu väestö, ja monet voimakas mies, joka ei jaksanut kestää lastensa näkevinä nälkää, myi itsensä kahdelletoista rikkaalle miehelle astuen pölkkyäiden riveltä taistellakseen veljiensä vastaan.

Kaikesta tästä huolimatta eivät saaren asukkaat olleet talpuneet kokonaan kahdelletoista miehen vallan alaisiksi. Mutta asiantaitea oli se, että he ehdottomasti uskoivat taivaan enkelin ja yksityisomistusoikeuden pyhyteen ja loukkaamattomuuteen. Ne kaksitoista herraa yhteisesti kirjoittivat paksuhkon kirjan lakipykälillä, jotka kaikki käsittelivät omistusoikeutta ja sen pyhyttä, ja se joka nousi lakia vastaan, rangaistiin ankarasti.

Niin kului aika. Joka kävi yhä raskaammaksi. Eriäänä päivänä laski muuan laiva saaren rantaan. Se oli tullut toisesta saaresta, jossa ei ollut olemassa aitauksia eikä pyhiä omistusoikeutta, eikä illoin pölkkyäitä, hiottuine veitsineen.

Tulijat nousivat maihin ja kun he olivat ilosta, hupasta väkeä, valitteli kansa puutettuaan heille.

— Miksi ette puolusta itseilme? — kysyivät tulijat.

— Enkeli on tuonut meille pyhäit lausunat, — vastasivat saaren asukkaat päilyillen ympärilleen pelossa, että joku asiantuntematon voisi kuulua heidän puhettaan.

Silloin naurolivat tulijat niin änek-kästä, että se kuulosti aivan ukkos-sen jyrinältä, josta kaikki saaren aitaukset alkoivat vavista. Ja nuo tuntemattomat vieraat huudahtivat:

— Te narrit! Ettekö te todellakaan tiedä, että Grabit ja hänen yksitoista ystävänsä ovat varkaita? Ne ovat varastaneet sen, mikä on ollut yhteistä omaisuutta ja heittäneet sen omaan aitauksensa sisäpuolelle. Teidän pyhäit lakinne ovat varkauden lakeja ja ne pölkkyäät, jotka suojelevat anastettua omaisuutta, ovat myös varkaita. Tulkaa mukaamme, niin otamme heiltä pois tuon varastetun omaisuuden!

Saaren asukkaiden silmistä putoivat kuin suomukset. Miehät kävivät noutamassa kirveensä ja kuokkansa, tulokkaat ottivat aseensa ja kohta kulkui yli koko saaren sirpaleiksi rikkottujen aitojen rätinä ja räiske.

Kun ystävät kaukaisista maista uudelleen astuivat laivaansa, jättivät he jälkeensä iloksen ja onnellisen saaren. Sillä päivästä lähtien ei saarella enää tunnettu puutetta ja kurjautta, eikä yksikään varas enää voinut kohtaa vapaiden ihmisten hallitsijaksi.

Oletko tänään muistanut tarjota Toveritar lehteä tuttavallasi tilattavaksi?

FAIRPORTIN S. S. J. OSASTON kirjevaihto-osote on: 414 New 4th St. HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjolassa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315—10th St., Hoquiam, Wash.